

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718202865
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8718202865.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: K. Š., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. E., F. XXX/XX, občan SR, právne zastúpený: JUDr. Pavel Zavacký, advokát, so sídlom AK Hradné námestie 29, 060 01 Kežmarok, IČO: 42 029 171, proti žalovanému: B. E., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. E., Š. XXX/X, občan SR, právne zastúpený: Mgr. Lucia Lorenčíková, advokátka, so sídlom AK Murgašova 86/1, 058 01 Poprad, IČO: 50 053 167, o určenie vlastníckeho práva s prísl., o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č.k. 11C/26/2018 - 146 zo dňa 18.09.2020, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku I. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. návrh na prerušenie konania zamietol. II. učil, že žalobca je majiteľom motorového vozidla továrenskej značky K. O. s evidenčným číslom I. XXX Z., VIN: C.. III. vzájomnú žalobu žalobcu zamietol. IV. vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na 100% náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 553a ods. 1 a 2, § 558, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. Z výsledkov vykonaného dokazovania to z vyjadrení strán sporu ich právnych zástupcov zo zápisnice o trestnom oznámení podanom žalobcom dňa 28.5.2018, zo zápisníc o výsluchoch žalobcu ako oznamovateľa podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku, z uznesenia o odmietnutí, z výzvy zo dňa 30.5.2018 adresovanej žalobcom žalovanému na vykonanie prepisu vlastníctva motorového vozidla späť na žalobcu, z výpisov z účtov, z výzvy zo dňa 29.5.2018 adresovanej žalovaným žalobcovi na vydanie motorového vozidla, z trestných oznámení podaných žalovaným, zo sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia v konaní ČVS: W.-XXX/X-G.-I.-XXXX, ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 25.5.2018 uzavretá Zmluva o pôžičke, v zmysle ktorej žalovaný požičal žalobcovi peňažnú sumu vo výške 10 000,- Eur, ktorú sa mu žalobca zaviazal vrátiť v ten istý deň spolu s úrokom vo výške 1 000,- Eur, teda žalobca mal vrátiť žalovanému v ten istý deň, kedy Zmluva o pôžičke bola uzavretá, spolu s úrokom sumu 11 000,- Eur. Táto skutočnosť medzi stranami sporu nebola sporná, rovnako ako nebola sporná ani skutočnosť, že k vráteniu pôžičky žalobcom žalovanému v deň 25.5.2018 vo výške 11 000,- Eur skutočne aj došlo. Toto je tiež preukázané výpisom z účtu, ktorý bol súdu predložený (č.l.75).

4. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke je dohoda o prenechaní veci (o reálnom odovzdaní), druhovom určení veci, povinnosti vrátiť vec rovnakého druhu a určení času vrátenia. Zmluva o pôžičke nemusí mať písomnú formu. Medzi stranami sporu bola uzavretá riadna zmluva o pôžičke v ústnej forme, v ktorej bol dohodnutý druh vecí - finančná hotovosť vo výške

10 000,- Eur, povinnosť žalobcu vrátiť žalovanému požičanú sumu aj s úrokmi vo výške 1 000,- Eur, deň vrátenia pôžičky bol dohodnutý na deň jej poskytnutia a nesporné je, že došlo aj k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov žalovaným žalobcovi, ktoré následne v ten istý deň bez pochyb boli žalovanému žalobcom aj s úrokmi vrátené. Táto zmluva teda bola riadne uzavretá, riadne sa na jej základe aj plnilo.

5. Pokiaľ ide o akési zabezpečenie poskytnutej pôžičky žalovaným žalobcovi, a to prepisom vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu, tu podľa názoru súdu prvej inštancie vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že prepis vlastníctva k vozidlu zo žalobcu na žalovaného sledoval len účel poskytnúť žalovanému akúsi zábezpeku, že peniaze, ktoré požičal žalobcovi na základe uzavretej Zmluvy o pôžičke zo dňa 25.8.2018 vo výške 10 000,- Eur mu žalobca skutočne podľa dohody s úrokom vo výške 1 000,- Eur aj vráti. Pred reálnym odovzdaním peňazí žalobca v kancelárii p. V. R., ktorý vybavuje prepisy áut, tomuto predložil všetky potrebné doklady na prepis motorového vozidla, zaplatil poplatok a potvrdil si u neho, že je možné za podmienok, ktoré si strany sporu dohodli, prepísať auto naspäť. Až následne so žalovaným išli k jeho banke, z ktorej ale žalovaný vyšiel s nižšou sumou, 10 000,- Eur, akú pôvodne mal žalobcovi požičať, teda 15 000,- Eur, nakoľko v banke mu bolo oznámené, že takýto výber treba nahlásiť dopredu. Žalovaný splnil dohodu, pôžičku s úrokom v ten istý deň, ako mu ju žalovaný poskytol, aj vrátil. Svoju časť dohody, prepísať motorové vozidlo späť na žalobcu však žalovaný nedodrжал. Zo žiadneho dôkazu v konaní nevyplývalo, že by splnenie tohto záväzku žalovaným malo byť viazané na zaplatenie ešte ďalšej sumy vo výške 15 000,- Eur, ktorú žalobcovi v minulosti, pred 25.5.2018 mal žalovaný požičať. Súd prvej inštancie má za to, že dohoda medzi stranami sporu bola presne taká, ako to žalobca uviedol, že toto bola skutočná vôľa zmluvných strán pri uzatvorení zmluvy o pôžičke, teda po vrátení sumy 11 000,- Eur malo dôjsť k spätnému prevodu vlastníctva k motorovému vozidlu na žalobcu a zároveň tiež mal za to, že žalovaný uviedol žalobcu do omylu, keď prevod vlastníctva k autu následne podmienil zaplatením ďalšej sumy vo výške 15 000,- Eur, keď vlastníctvo bolo už prepísané naňho. Súd prvej inštancie nevidel dôvod ani na prerušenie konania, ani na oboznamovanie sa s trestným spisom, prípadne výpoveďami v ňom obsiahnutými, nakoľko má za to, že vykonané dokazovanie v tomto prebiehajúcom konaní za vyčerpávajúce a plne postačujúce na meritorne rozhodnutie vo veci, je bez súvisu s trestným konaním, navyš neukončeným právoplatne, pri aplikácii zákonnej zásady prezumpcie nevinu.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v trestnom oznámení žalovaný, ako oznamovateľ, zo dňa 11.12.2018 okrem iného uvádzal, že dňa 25.5.2018 (deň uzavretia zmluvy o pôžičke) bola uzavretá aj neformálna kúpna zmluva k osobnému motorovému vozidlu, v zmysle ktorej K. Š. previedol na žalovaného vlastnícke právo k osobnému motorovému vozidlu K. O. s evidenčným číslom I. XXX Z., VIN: C., dátum prvej evidencie 25.3.2015 za protihodnotu 26 000,- Eur, ktoré dal oznamovateľ K. Š., oznamovateľ sa zapísal ako riadny vlastník vozidla s tým, že ak v rovnaký deň dá žalobca žalovanému naspäť peňažné prostriedky, od kúpy sa upustí a žalovaný vlastnícke právo prevedie na žalobcu, ak nie, žalobca žalovanému bezodkladne odovzdá motorové vozidlo aj fakticky a ten sa dá zapísať do osvedčenia aj ako jeho držiteľ.

7. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že kúpna zmluva je dvojstranný právny úkon pozostávajúci z návrhu (oferty) a prijatia návrhu (akceptácie), spočívajúci vo vzájomných a obsahovo zhodných prejavoch vôle dvoch strán, na základe ktorých predávajúcemu vznikne povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu. Kúpna zmluva vzniká, keď sa zmluvné strany zhodli (dosiahli konsenzus) o predmete kúpy a kúpnej cene, pokiaľ zákon alebo dohoda zmluvných strán nevyžaduje ďalšie náležitosti. Zhoda zmluvných strán je daná okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť, t.j. okamihom, keď včasné prijatie návrhu spočívajúce vo vyjadrení súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi (§ 44 ods. 1, § 43c ods. 2). S poukazom na vykonané dokazovanie, na prednesy a podania oboch zmluvných strán v priebehu konania bolo podľa názoru súdu prvej inštancie nesporné, že napriek vyjadreniu žalovaného v podanom trestnom oznámení, medzi stranami sporu nedošlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, nebola taká ani vôľa strán, ani neboli dohodnuté podstatné náležitosti kúpnej zmluvy, strany sa nedohodli ani len o cene „kúpy“. K uzavretiu platnej kúpnej zmluvy teda bezpochyby nedošlo.

8. Ak právny úkon trpí vadami vôle (nebol urobený slobodne a vážne) alebo trpí vadami prejavu vôle (nebol urobený určite a zrozumiteľne), je absolútne neplatný. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť

právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege), a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Toto právo sa nepremŕčuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú, a to ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (konvalidáciou). Súd musí na túto absolútnu neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti (§ 41a ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka). Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť určitým právnym úkonom, t.j. konkrétne právnym úkonom predstieraným, resp. urobeným naoko (tzv. simulovaným právnym úkonom), zastieraný iný právny úkon (tzv. disimulovaný právny úkon), je simulovaný právny úkon pre nedostatok potrebnej vôle subjektov ho skutočne uzavrieť neplatný. V takých prípadoch platí tento iný, t.j. zastieraný právny úkon. Podmienkou však je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov, a ďalej, že sú u neho splnené i ostatné náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť (napr. že vyhovuje zákonu, že ho neobchádza, resp. sa neprieči dobrým mravom). Pokiaľ by bol sám zastieraný právny úkon nedovolený, bol by rovnako neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka).

(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. 10. 2010, sp. zn. 5M Cdo 11/2009)

9. Podľa názoru súdu prvej inštancie vôľou strán bolo zabezpečiť pohľadávku žalovaného z uzavretej zmluvy o pôžičke. Bolo by možné uvažovať o zabezpečovacom prevode práva, ku ktorému síce reálne aj došlo, ale tento nespĺňa zákonné náležitosti v zmysle § 553 a) Občianskeho zákonníka, preto z formálnych dôvodov ide aj tu o neplatný právny úkon, k prevodu vlastníctva na žalovaného nedošlo a žalobca je naďalej vlastníkom motorového vozidla továrenskej značky K. O. s evidenčným číslom I. XXX Z., VIN: C.. Medzi stranami nemohla byť uzavretá ani záložná zmluva, nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady na jej platné uzavretie. V konaní navyše nebolo preukázané, že prevodom vlastníctva k tomuto motorovému vozidlu mala byť zabezpečená aj nejaká ďalšia pohľadávka žalovaného voči žalobcovi a to, že tomu tak nebolo vyplýva logicky už len zo samotnej skutočnosti, že žalobca v zmysle zmluvy o pôžičky z 25.5.2018 ešte v ten istý deň vrátil žalovanému pôžičku aj s úrokmi, ako sa dohodli. Keby mala byť motorovým vozidlom zabezpečená aj ďalšia pohľadávka žalovaného voči žalobcovi, okrem uvedených 11 000,- Eur, nemal by žalobca dôvod ponáhľať sa s vrátením dlhu ešte dňa 25.5.2018, zvlášť, ak ide o osobu, ako ho žalovaný opísal.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

11. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu. Z tohto dôvodu má nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

12. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písmen, f) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie považoval za preukázané, že zmluvné strany uzatvorili zmluvu o pôžičke v ústnej forme, v ktorej si dohodli poskytnutie finančnej hotovosti vo výške 10.000,- Eur s povinnosťou žalobcu vrátiť požičanú sumu s úrokmi vo výške 1.000,- Eur v deň ich poskytnutia pričom bolo nesporne preukázané, že peňažné prostriedky boli v deň ich poskytnutia aj vrátené spolu s úrokmi. Prepis vozidla mal slúžiť ako akási zábezpeka, že peniaze sa podľa dohody vrátia. Podľa názoru žalovaného okrem skutkového tvrdenia žalobcu toto nebolo podložené žiadnym relevantným dôkazom a ich vykonanie žalobca pritom nenavrhol. Naproti tomu však tvrdenia žalovaného preukazujú aj dôkazy predložené a navrhnuté žalovaným. Tieto neostali len v rovine tvrdení ako to bolo u žalobcu, ale naopak. To že žalobca si od žalovaného požičal v priebehu predchádzajúceho obdobia omnoho väčší obnos peňažných prostriedkov potvrdzujú ďalšie dôkazy a to najmä výpisy z komunikácie strán sporu, ktoré predložil žalovaný v konaní a ktoré sú aj v trestnom spise, ktorý žalovaný navrhol pripojiť. Súd prvej inštancie však takýto dôkaz vykonať zamietol. Podľa názoru žalovaného by tento dôkaz preukázal jeho tvrdenia, že žalobca má voči nemu podlžnosti rádovo vyššie ako tie, ktoré čiastočne vrátil v máji 2018. Z nich však vyplýva najmä modus operandi žalobcu, ktorý si opakovane od žalovaného a nielen od neho požičiaval peňažné prostriedky. So žalobcom sa pritom dohodli, že motorové vozidlo sa stane vlastníctvom žalovaného a to za proti hodnotu spočívajúcu v zostávajúcej dlžnej sume 26.000,- Eur. K prepisu vlastníctva nie však držiteľstva došlo len preto, aby v prípade ak sa žalobca rozhodne, že spätne odkúpi vozidlo od žalovaného znížia sa náklady na opätovný prepis vozidla. Tieto argumenty podľa názoru žalovaného zapadajú do celkového kontextu t.j. že žalobca súhlasil s tým, že predá žalovanému vozidlo za celkovú dlžnú sumu, ktorú dlží žalovanému a žalovaný sa nemal dôvod s ním s poukazom na podozrenia, ktoré mal a trestné oznámenia, ktoré podal dohadovosť

na nejakých čiastkových dohodách a uzatvárať s ním zmluvu o pôžičke len na posledné peňažné prostriedky, ktoré mu poskytol. Žalovaný má za to, že právny úkon medzi stranami keď bola zrejme kúpna cena vopred uhradená žalovaným existencia tejto sumy je potvrdená v komunikácii a došlo aj hoci len na krátku dobu k odovzdaniu vozidla, ktoré si však žalobca vypýtal od žalovaného na určité obdobie späť možno vyhodnotiť ako kúpnu zmluvu rovnako ako možno vziať za preukázané, že dohoda strán v sebe kumulovala všetky splatné povinnosti žalobcu vo vzťahu k žalovanému. Žalobca však i naďalej je dlžný žalovanému sumu 15.000,- Eur. Nedošlo tak k naplneniu tejto časti dohody, ktorá sa týkala prevodu vlastníckeho práva zo žalovaného na žalobcu. Žalovaný je naďalej riadnym vlastníkom veci a držba žalobcu je neoprávnená. Preto sa aj vzájomnou žalobou domáhal faktického vydania veci v tomto konaní. Žalovaný má za to, že sa jedná o nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania pričom súd prvej inštancie zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú teda tvrdenia žalobcu o pôžičke, prípade neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z argumentáciou žalovaného sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal. Nie je zrejme prečo zmluvu o pôžičke považoval za platne uzavretú a kúpnu zmluvu nie, hoci obe mali byť uzavreté v ústnej forme a na žalovaným tvrdení i preukázanú skutočnosť, že obsahom dohody medzi stranami mali byť všetky žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky súd prvej inštancie vyhodnotil ako vylúčené. Je preto nesprávnym a právne neudržateľným aj právne posúdenie veci súdom. Preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil vo výroku II. až IV. a vec vrátil na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie. Zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania.

13. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Mal za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne a dostatočným spôsobom zdôvodnil napadnutý rozsudok a to aj v bodoch, ktoré sú odvolaním napadnuté. Argumenty žalovaného uvádzaného v odvolaní ohľadne prepisu vozidla sú len špekulatívne a ničím nepodložené. Žiadna kúpna zmluva o predmetnom vozidle nebola medzi účastníkmi uzavretá. Žalovaný si vo svojom odvolaní protirečí keď na jednej strane uvádza, že žalobcu dobre pozná, vedel o tom, že si od neho ani nielen od neho požičiaval finančné prostriedky a na strane druhej s ním uzavrie kúpnu zmluvu, ktorá by bola nielen že len ústna, ale nemala žiadne náležitosti riadnej kúpnej zmluvy. Veď predsa ak niekomu nedôverujem tak s ním nebudem uzatvárať obchody, ktoré sa v budúcnosti nebudú dať žiadnym hodnoverným spôsobom preukázať. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

14. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že podal odvolanie čo do výrokov II. až IV. rozsudku s vecným odôvodnením. Žalovaný mal za to, že jednotlivé právne úkony a záväzky, ktoré vznikli jednak z právneho vzťahu, ktorým bola zmluva o pôžičke a následne kúpa motorového vozidla môžu bez pochyb existovať popri sebe a vzájomne sa nevyklučujú. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný by predsa neuzatváral obchody so žalobcom keď vedel o jeho povesti je vyvrátené priamo skutkovými okolnosťami uvedenými v žalobe. Žalobca sám uvádza, že žalovaný mu časť peňažných prostriedkov poskytol. Žalovaný však v odvolaní poukázal na to čo považoval za prekvapivé v rozhodnutí súdu prvej inštancie najmä čo sa týka procesného postupu vykonania dôkazov a následne v tom kontexte na samotnom odôvodnení súdneho rozhodnutia. Preto zotrval na vecných dôvodoch uvedených v odvolaní a uplatnil si trovy odvolacieho konania.

15. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

16. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti t.j. okrem výroku I. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti je dôvodné.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval

príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

19. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Vykonávaním všetkých (aj nepodstatných dôkazov) by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykonal.

20. Z obsahu spisu i odvolacej námietky žalovaného vyplýva, že na pojednávaní dňa 18.09.2020 žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol do budúceho pojednávania pripojiť trestný spis s tým, že žalovaný mal vedomosť o tom, že 11.03.2020 bola podaná obžaloba, kde obžalovaný je žalobca a to pre pokračovací trestný čin podvodu. Ak by to nebolo možné, tak aspoň výpovede poškodeného v tomto konaní. Právny zástupcu žalobcu k tomuto návrhu na doplnenie dokazovania uviedol, že nie je pre toto konanie vhodný a potrebný. Ide o trestné konanie. Stále má za to, že platí prezumpcia neviny takisto nie je dôvod na prerušenie konania z dôvodu vedenia trestného konania. Právna zástupkyňa žalovaného nepoprela prezumpciu neviny žalobcu, ale mala za to, že minimálne listinnými dôkazmi, trestnými oznámeniami, výpoveďou poškodeného by bolo možné sa oboznámiť a malo by to význam pre konanie, pretože tieto dôkazy majú potvrdzovať tvrdenia žalovaného. Právny zástupca žalobcu mal za to, že takéto dokazovanie by viedlo len k umelému predlžovaniu tohto konania, nič by to nevyriešilo. Ide o tvrdenie proti tvrdeniu. Pôžička je reálny kontrakt a musí ísť o fyzické odovzdanie peňazí. Súd prvej inštancie (č.l. 144) ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zamietol. Samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe neznamená porušenie práva strany sporu. O zásah do základného práva na súdnu ochranu či do práva na spravodlivé konanie nastane vtedy, ak záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu je zjavne nedôvodným, takémuto záveru chýba predchádzajúca racionálna úvaha vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania a keď strana sporu z dôvodu nevykonania navrhnutého dôkazu je postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu. V danom prípade z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolací súd nemá možnosť riadne zistiť, prečo súd prvej inštancie navrhnuté dokazovanie neakceptoval a návrh na vykonanie ďalších dôkazov zamietol. Ďalej s touto otázkou zaoberá odvolací súd v bode 23 odôvodnenia. Táto odvolacia námietka žalovaného bola naplnená.

21. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená. Z obsahu spisu, ale aj z dôvodu, že nebolo vykonané dokazovanie tak ako to navrhol žalovaný a súd prvej inštancie nevysvetlil riadne prečo navrhnuté dôkazy nevykonal mal odvolací súd za preukázané, že aj táto odvolacia námietka bola naplnená.

22. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z dôvodu, že nedošlo k riadnemu zisteniu skutkového stavu a že i odvolací súd má pochybnosti, že čo do hodnotenia výsledkov dokazovania súdom prvej inštancie a to prečo zmluvu o pôžičke považoval za platne uzavretú a kúpnu zmluvu nie hoci obe boli uzavreté v ústnej forme aj túto odvoláciu námietku považuje odvolací súd za naplnenú.

23. Odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 168/2019 zo dňa 21.11.2019, ktorý bol uverejnený v zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod číslom 29/2019 z ktorého vyplýva, že ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k narušeniu práva na spravodlivý proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V danom prípade súd prvej inštancie nielen že dôkaz nevykonal, ale v dôvodoch svojho rozhodnutia ani riadne nevysvetlil prečo nevidel dôvod na oboznamovanie sa s trestným spisom prípadne výpoveďami v ňom obsiahnutými (bod 13 odôvodnenia), lebo konštatovanie, že má za to, že vykonané dokazovanie v tomto prebiehajúcim konaní je vyčerpávajúce a plne postačujúce na meritórne rozhodnutie vo veci je bez súvisu s trestným konaním navyše neukončeným právoplatne pri aplikácii zákonnej zásady prezumpcie neviny nepostačuje. Takéto všeobecné tvrdenie keď žalovaný tvrdil, že si žalobca od neho požičal v priebehu predchádzajúceho obdobia omnoho väčší obnos peňažných prostriedkov čo majú potvrdzovať ďalšie dôkazy a to najmä výpisy z komunikácie strán sporu, ktoré predložil žalovaný v konaní a ktoré sú aj v trestnom spise, ktorý žalovaný navrhol pripojiť môžu preukazovať takú medzi stranami sporu spornú skutkovú okolnosť, ktorá môže byť pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná. Súd prvej inštancie však neuviedol, prečo to tak nie je ako už odvolací súd opakovane konštatoval vyššie.

24. Zároveň odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie síce v bode 8 uviedol, že v priebehu konania žalovaný podal vzájomnú žalobu, ktorou žiadal, aby súd zaviazal žalobcu vydať žalovanému osobné motorové vozidlo súd prvej inštancie aj v bode III. vzájomnú žalobu zamietol, ale prečo tak urobil v dôvodoch svojho rozhodnutia neuviedol.

25. Zároveň odvolací súd k odvolacím námietkam žalovaného poznamenáva, že aj jeho odvolacia námietka, že sa súd prvej inštancie vôbec nevyporiadal a z rozsudku vôbec nie je zrejmé prečo zmluvu o pôžičke považoval za platne uzavretú a kúpnu zmluvu nie aj keď obe mali byť uzatvorené v ústnej forme je dôvodná. Zároveň sa nevyporiadal so žalovaným tvrdenou skutočnosťou, že obsahom dohody medzi stranami mali byť všetky žalovaným poskytnuté peňažné prostriedky, pričom uvedené hodnotil súd prvej inštancie ako vylúčené. Odvolací súd má zato, že to až také jednoznačné nebude i s ohľadom na to, že dokazovanie navrhované žalovaným vo vzťahu ku komunikácii medzi stranami sporu, ktorá má byť obsiahnutá v trestnom spise a ďalším skutočnostiam súd prvej inštancie nevykonal.

26. Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Z rozhodnutí Ústavného súdu napríklad II.ÚS 410/06 vyplýva, že toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody na základe ktorých je založené.

27. Súd prvej inštancie sa uvedeným postupom dôsledne neriadil. Preto možno súhlasiť s odvolacími námietkami žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia vymedzené v ust. § 220 ods.2 CSP a zároveň je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu v zmysle ust. § 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky.

28. Preto odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a postupom podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Úlohou súdu prvej inštancie bude odstrániť pochybenia vytýkané odvolacím súdom, vec opätovne prejednať, vysporiadať sa so všetkými odvolacími námietkami a rozhodnutie náležite odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby bolo preskúmateľné.

30. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 3 CSP.

31. Uvedené rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).